

Clara's brieven aan haar zwager, die zij in plaats van haar moeder schrijven moest, waren vol hoop en getuigden niet van vrees voor de toekomst. Doch de oude mevrouw Sørensen schudde telkenmale ernstig het hoofd, wanneer Karel haar deze brieven voorlas.

Toen het voorjaar werd, de boomen begonnen uit te botten en de bloemen gingen bloeien, nam het ooglijden in hevigheid toe. Daarbij kwam nog een ernstige nierziekte, die de arme kranke veel deed lijden door hevige hoofdpijnen en hartkloppingen. Nu werden Clara's brieven somberder. Het drukte haar zeer, haar moeder te zien lijden, terwijl zij niets doen kon om de pijnen te lenigen.

Toch, eens moest de zon weer door de wolken doorbreken. O zeker! Moeders sterke, krachtige natuur zou haar er weer bovenop helpen. Geduld! Wat luchtverandering zou zeker goed doen, en dus maakte zij in alle stilte reisplannen, schreef om prospectussen, raadpleegde haar Baedeker.... Maar moeder was zoo zwak! Zij zou een lange reis niet kunnen verdragen.

Geduld!

Doch de beste tijd verstreek, het werd zomer, de dagen waren heet en zwoel. Nu uit te kunnen vliegen! Helaas, het was nog steeds onmogelijk.

En de dagen werden heeter en heeter, de lucht werd steeds stoffiger, en steeds inniger werd ook de wensch om op reis te kunnen gaan. Het was niet meer uit te houden in het heete Berlijn, en al stond de villa buiten de stad, het klimaat is er 's zomers niet zeer gezond.

Tot overmaat van ramp moest Maria weg, om een harer zusters te verplegen, die in Keulen woonde, en die plotseling ziek was geworden. En juist nu hadden zij Maria zoo heel erg noodig. Zij was de eenige, die waren troost bracht en die de zieke kon opvroolijken. Een glans van vreugde ging steeds over moeders gelaat, als Maria binnentrad. Zij had ook zoo iets prettigs over zich, en het was, alsof zij een stukje leven steeds met zich meebracht.

Nu moest Clara zich nog meer inspannen en haar uiterste best doen, om moeder op te vroolijken. Doch het kostte haar veel moeite, gebukt als zij zelve nog ging onder het leed van het leven.

Maria kende de liederen, die Lize in de pastorie gezongen en gespeeld had, en moeder kon met zichtbaar welgevallen luisteren, wanneer Maria ze haar voorzong. Ach! het herinnerde haar aan Lize, en aan den heerlijken tijd, in de pastorie doorgebracht!

Doch Clara kon deze liederen niet zingen, en zoo stond zij met leege handen aan het ziekbed harer moeder.

„Komt Maria weer haast terug?” vroeg moeder op zekeren dag. Dat sneed Clara door de ziel. Moeder had den laatsten tijd zulk een onrustige uitdrukking in het gelaat, een hongerige uitdrukking kon men het wel noemen.

„U moet een verpleegster nemen,” had de dokter tot Clara gezegd, toen het hem opgevallen was, hoe slecht ze er uitzag.

O neen, geen verpleegster! Moeder wil geen vreemde om zich heen hebben; zij kon het best nog uithouden, en zij deed precies, wat de dokter haar zeide. Neen, zoo lang zij kon, wilde zij moeder zelve verplegen. Zij sliep zoo licht tegenwoordig; zij was wakker, zoodra moeder haar noodig kon hebben. Maar dat zij inderdaad slechts zeer weinig sliep, daarvan zeide zij den arts niets.

Karels brieven waren haar eenige troost in deze donkere dagen. Hij schreef zoo opwekkend en troostend, en het was haar, alsof hij haar met sterke armen trachtte op te richten. Moeder was dikwijls geheel apathisch. Overdag kon zij uren lang stil liggen en als droomend voor zich heen staren, 's nachts was zij meestal buiten kennis. Wanneer er een brief kwam, probeerde Clara, hem haar moeder voor te lezen, doch de beteekenis der troostwoorden ging aan haar voorbij, haar geest kon die niet meer vatten. Het ging sterk bergafwaarts.

De hitte was dit jaar schier onverdraaglijk; het leek wel, alsof er geen frissche lucht meer was.

(Wordt vervolgd.)

VAN DE KAT EN DE LEER.

Ik had
Een kat,
Die muizen vrat,
Ook menig rat.
Een rappe gast,
Een kater was 't.
Hij deed zijn plicht
En 't viel hem licht,
Was hij er snel bij,
Hij voer er wel bij.

Deez muizenschrik
Vereerde ik,
Als needrig loon
Voor dienstbetoon,
Een goeden vriend,
Een man den katten welgezind,
Maar door de muizen fel geplaagd.
Nu kon 't gespuis verjaagd.

Na jaar en dag
Volgde ik en zag
Mijn brave kat,
Die stovend zat
In 't zonnebad.
Wat was mijn oude huisgenoot
Thans log, plomp, vadsig, zwaar als lood!
Bij mij
Was hij
Een spring'rig heer;
Hier scheen 't een ruige, logge beer,
Een beer op sokken,
Die aan kwam sjokken.
Hij dorst geen enkele rat meer aan,
En liet de muizen stil begaan.

'k Vernam
Hoe 't kwam;

Men had
Mijn kat
Gevoerd met room
En „boter tot den boom;”
Met vleesch en visch
Voor middagdich,
En menig lekkernij
Er bij.
Was aan muizen geen gebrek,
't Was „groot bord en kleine trek.”
't Was smullen, slempen, rusten,
En leven naar zijn lusten.
Was het wonder,
Dat daaronder
Zelfs zoo'n flinkert niet bestond,
Maar aan vet en luiheid ging te grond?

„Daar schuilt een overdiepe zin,
Een magazijn van leering in,”
Zegt Bilderdijk.

Hij had gelijk.

A. J. H.